

ראשי תיבות
דאע"נ . דאף על גב
וב"ש וכל שכן
למתנתין ..
מוקמי' ... מוקמינן
מפ' מפרש
ע"ז עבודה זרה
ת"ש תא שמע

וְאָמַר ר' אבא בר זבדא אמר רב
ספק הינוח לכתחילה לא
יטוּף. כדמפרש לעיל דלמא איניש
אנטיניו: **וְאִם** נפיל לא יחזור.
זו מפרש דהיינו דוקא כשנטלו
והולכו לביתו דיש לחוש שמא צאו
צעלים צחוק כך ולא מנאזא
שהיטו שם ושוב לא יחזור לבקשה
לכן לא יחזור למקום שנטל אבל
אם נטלו ולא זו משם וראה שלא
צאו צעלים צחוק כך יחזור וכן יש
בירושלמי^ל עובדא צביי אבא בר
זבדא וספיק דקאמר רבי אבא בר
זבדא אשכח תמרה מוכסא בעפסיה
ונסביה אחא וסאביל רבי רב אמרו
ליה לאו יאות עבדת אמר להו אהדריה
א"ל לא דלמא אחא מריה ולא
אשכחיה ומיאש מיניה ומיהו אם נטל
לא יחזור משמע רק שנטלה ואע"ג
דלא הולכיה לשום מקום לא יחזור
יש לפרש דמיייר הכא בספק אצידה
דאפי' הינוח צעלים שם מדעת
דומה ששכחוהו דצלה משתמר כ"א
קאז מיירי דומיא דמתני' דעל מתני'
קאי רבי אבא ולכן אם נטל לא
יחזור דהשתא^ל אצידה היא ושכחוהו
הצעלים וכיון שאם היה יודע שהיא
אצידה היה מחזיר הצעצעה עליה
שם הצעלה אם הוא יודע של מי

הוא דכיון שהוא משתמר קצת לא יִשְׁכַּח^(ז' צד פה) עד שתצא ליד הצעלים ולא דבר כלל ולכן י' יחזיר לתקומה ואין חיי וחי רצו חייב צ"ב צהצחא חזל הכלל עתה שהוא ספק אם הגביה חייב צהצחא דאם לא היתה אצדה מדעת א"ש במקום שמשתמר לגמרי שלא היתה תפסה חפיקה י' צ"ב סימן ואי לא (דף נה) מנא טעילת או קורדוס גדר הונח על ולי יגע זו אפילו י' צ"ב ללא יחזיר רצו חייב צ"ב צהצחא חזל הכלל

ולחזק שְׁלוֹ, מִחֲצִיזוּ וּלְפָנִים שֶׁל בַּעַל הַבֵּית
אֶפְרָיִם ⁽³⁾ בְּתוֹךְ הַבֵּית הָרִי אֱלוֹ שְׁלוֹ: גַּם
שֶׁל אֲמֹרִיִּים הֵן, אֲמֹרִיִּים מִצְנֵעִי, יֵשׁ

וַיֵּשְׁאוּ הַנְּעִלִים הַזֶּה בְּהַגְבִּיהָ הוּא מְחוּבֵּה בְּשִׁמְרֹתָהּ מִסָּפֵק
וְיֵי לִזְקֹן וְאִתָּהּ לִפִּי כְּטוּדוֹ דְּלֹאמַר רַבָּה בְּפִרְקָא^ק הִכִּישָׁה נָחֵם
לִי חַיִּים דְּלֹאנְקִטְיֵיהּוּ גַבְרִי בְּרִיתָא אֲחֵל בְּשֹׁאֵר דְּבָרִים לֹא
בְּשִׁמְרֹתָהּ וּכְן לְלוּמִית דְּפִרְקָה הַסְפִּינָה (עא קד יח:)
אִם הִיא יוֹדֵעַ עֲשֵׂא אֲבִידָה הִיא חַיִּיב לְקַנְהָה וְלִשְׁמֹרָהּ
וְיִרְתָּה דְּכִין אֲבִידָה מִמֶּנּוּ וּכְן מִשְׁמַע בְּפִרְקָה הַסְפִּינָה (עא) דְּק
דְּמַחֲבִיב בְּנִטְלָתָהּ וְעוֹבְדָא דִּירוּשָׁלַיִם דְּקֹאמַר דְּלִאמּוֹר אֵל
אֲבִידָה וְאִתָּה בַּת הַשָּׁמַיִם וּלְכָן אֵי לֹא הוּא לִן לְמִיתָא
הַהוּא מִשְׁתַּמֵּר לְגַמְרִי אִי"כ שְׁפִיר עֲשֵׂה שְׁטֵטְלָה וְאִמְאִי אִמְר
גְּדַר אִין זוֹ אֲבִידָה וְלֹא יֵגַע בּוֹ אִפִּילוּ יֵשׁ בּוֹ סִימָן מִיֵּירִי
יִמְנֵן דְּדִרְכַּךְ פּוֹעֲלִים שְׁמַיְיָחִים טְלִיתִן אִו קוֹרְדוּמֵס בְּזַד גְּדַר
אִ קֵּשֶׁה דְּפִשְׁטֵטֵל דְּלֹא יִחְזִירוּ לְשׁוֹם אֲדָם שְׁאִינוּ יוֹדֵעַ

של קנים: גדר. של אצנים: פא-
 בהן. טעמא מפ' בגמרא: מפ'
 לא יגע בו. דליון זו אצדה
 מחזר עליה בלא מוכל להחמל
 דמשתמר הוא: גמ' בגמ'
 ממקום למקום: מעצמן את'
 זה היטות, ומיון דליון צטן סימן
 הרי אלו שליו: ואיכא צמימר
 אצנינהו. הואיל ומקושרין:
 דינוה. דנדר שאין צו סימן,
 ודלי היטות: צבתהיה לא
 דאי שקלת לה ליכא למריהו
 למיתב צהר, ויפסיד. הלכך לא
 והבעלים זכור וינחו יטולס:
 גמ' לא רחוק. דהא ליכא ד
 סימנא: שבן דרך אשפה ציפ'
 ואי לא שקיל ליה האי השתא, לכש
 יטולה נכרי או ישראל תשוד,
 אצדה היא ומחזר עליה:
 ובסי. טמונים מדעת שהן,
 צהן: סביני והמוניק, הוא
 קנים, אצדה הן, שהשליש שם
 האשפה שהוליס מן הבית. ולת'
 פריך מאי שכן דרך אשפה לפ'
 אבידה מדעת היא. דהוא ליה לא
 אדעתיה שיפוט: היינו דקתני
 דרך אשפה צפנות. שהצנצנות
 נמליס לפטות: צפנות צה
 קנים. מן הבית שגל מל'
 ברתני' מצא בגמ'. לא
 מחזרה שפלה. הרי אלו
 בגמרא מפרש: מוציו ורחץ. צ
 מחזיר כותל הסמוכים לרשות
 מנא. מחז' עוביו של כותל
 שלו, דלמרינן אחד מצבי רשות
 נתנו שם ושכח. דלע"ג דלמרינ'
 ספק היטות לא יטול, ואי ודאי
 הוא, הא מוקמי' למתי' צנצנות
 דשמיך טפי, דליכא יאוס בגמ'
 ואפי' מוצא בתוך הבית כו'.
 ידוע דמאן מינהו, וצעליו מוא'
 גמ' תנא. גצי גל וכותל
 שיכיר צומר צו. לנצל הגל
 לנצל הכותל: ש' אמוריים. שהיו
 אצתינו הינו: ישראל לא מצ'
 ומחזר ופלטים אמאי שלו, הרי
 הבית זה משתמש צה זה כמה
 דשמיך

ז' תנא מפני שיכול לומר
ז' תנא לא מצנע. לא צרי
דשתיד

לרצה היו שומר חנם ולרצ יוסף ש
מיצב זה ואמרינן צהמכר את הכס
היינו משום דקון לא מיחייב צה
לא מיחייב כלל צטילה דלדידה
לבעלים אם היה יודע של מ (א)
ואמר כלוחית אבידה מדעת היא מש
וא מריה ולא אשכחיה מיירי ש
לחמא מריה יחזיר שפיר וכן מש
ללא יאות עזר וכן הא דמציא ל
במקום המשמחר אי נמי הכס ל
של אותה שדה ולפירוש רש"י דפ
מי הא בעלים כיון שאין ב
דשמיר

ביאורי מילים

אפוקי - הוציא : אצטעינהו - הצניע אותם : מווייהו - בם, בתוכם : בכובי - בקנקנים :
 לשבקינהו - יניחם : מקמרי - קושרים :